

Fra Christian Mynster til Otto Laub. Karise, 21. December 1854.

Min kjære gamle Ven! Da jeg saae Dit Navn paa Avislisten over Hotel Royals Gjæster, blev jeg inderlig vemodig stemt, skjøndt jeg godt forstod, at Du heller vilde være der paa det ganske fremmede Sted blandt de Fremmede end i en af de Familiers Hjem, hvis Kjærlighed ikke kunde lade Dig den Ro, den uforstyrrede Ensomhed, hvortil Du, min kjære Otto, ofte maatte trænge. Og naar jeg nu kommer her og forstyrrer Dig, er det da ikke anderledes, end at Du kan expedere det Besøg i en Fart, lettere, end om jeg selv var kommen. Da jeg saae Dig ankommen saa tidlig til Byen, gjorde det mig inderlig ondt, at jeg havde gjort min Terminsrejse i forrige Uge, og ikke i denne; jeg vilde saa gerne have set Dig og talt med Dig om og kun to Minutter, og grædt og glædet mig et Øjeblik med Dig, og saa befalet Dig Gud. Og saa 2den Juledag! hvor inderlig gerne havde jeg været hos Dig i Kirken. Jeg tør ikke, og kan da heller ikke, og vilde vel heller ikke ved en saadan [s. 289](#) betænkelig Rejse opnaa det, som jeg strax tænkte mig. Men jeg vil være med Dig og sende fra mine Kirker de varmeste Broderbønner op til Ham, hvem vi ville tjene og tilhøre i Liv og Død og igjennem alle Evigheder; og han vil høre mine og de Manges Bønner, som den Dag forene sig med Dine, og velsigne Dig med Styrke og Glæde og Fred, min kjære, kjære Otto, min og min Moders og mine Sødskendes saa elskede, trofaste Ven! — Saa smukt det er, at Indvielsen sker paa Højtiden, saa ubekvem er det for de Præster paa Landet, som ønskede at overvære den Handling; og det forekommer mig, at der især burde være taget Hensyn til, at Du saaledes maatte forlade Hjemmet hele Julen; og dog er det vel just saaledes det bedste. Hun holder Jul i Himmelby og dine Børn med hende, og Du med hende og dem, denne Gang en Jul i Himmelby uden disse jordiske Baand og dette jordiske „fjern og nær.“ Ja, det bliver nok en stor og dejlig Jul for Eder Alle, maaske den største og dejligste af alle de mange store og dejlige, Herren lod Eder holde med hverandre. Og saa Din Fader og gamle Onkel Mynster, ja, en Jul i Himmelby!

Men jeg saae Dig saa gerne! At faa Dig til Karise, tør jeg neppe nævne, end sige bede Dig lægge Vejen herom, saa jeg hentede Dig i Kjøge og kørte Dig til Sorø med eller uden Zeuthen, om han er med Dig, eller nogen Anden. Men fordi jeg her nævner det, vil Du ikke finde mig paatrængende eller plagende.

I Aftes fik jeg det Hefte af Onkels Lejlighedstaler med alle de dyrebare Gravtaler. Naar han prædiker om „den hellige Historie,“ er det dog nok Mere end „Deklamation.“ Forstaar Du Søren Kierkegaard i Fædrelandet? Er han bleven afsindig? eller er det en skjult [s. 290](#) Ironi, som jeg ikke endnu ved hurtig Gjennemlæsning har fattet? eller hvad er det? Saa Meget forstaar jeg, at den Dom er hans Øje for svagt til at fælde, og blandt Andet, at han forvexler Begreberne Sandhedsvidne og Martyr; uforstaaeligt! han, der bedre end Nogen har forstaaet at dissekere til den sidste Nerve, kan sammenblende saaledes!

Men det var ikke derhen, jeg nu vilde; jeg vilde kun besøge Dig, min kjære Otto! et lille Øjeblik i Din Ensomhed i det Fremmede, for at vi ogsaa der en liden Stund kunde mærke, at vi, som ere Jesu Christi, dog i Grunden ere hjemme allevegne og alletider.

Herren være med Dig og skjænke Dig en lykkelig Jul og et lykkeligt Nytaar! Stella forener sin Hilsen med min.

Din Chr. Mynster.